

ПРОЦЕСИ УПРАВЛІННЯ ІНФОРМАЦІЙНИМ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯМ СОЦІАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ В ДЕРЖАВІ: ОСОБЛИВОСТІ ТА ВИМОГИ Торічний В.О.

Національний університет цивільного захисту України, м. Харків

Засоби масової інформації є потужним інструментом впливу на соціальні відносини, і його можливості все більш зростають з розвитком інформаційних технологій, і тому цей інструмент все активніше використовується тими, хто має фінансові ресурси та важелі адміністративного управління чи інші важелі впливу. У зв'язку з цим актуальним є питання забезпечення інформаційної безпеки в суспільстві з боку держави.

Деякі автори розуміють інформаційну безпеку як такий стан системи засобів масової інформації й характеру їх функціонування, коли всі соціальні суб'єкти (насамперед різні соціальні групи і окремі громадяни), незалежно від освіти, мови, місця проживання й інших факторів, а також різних об'єктивних і суб'єктивних перешкод, надійно забезпечені повною і достовірною інформацією, що оперативно надходить та забезпечує належний рівень інформованості тобто дає кожному з соціальних суб'єктів можливість гранично всебічно і максимально об'єктивно відповідно до своїх потреб, положення в суспільстві тощо орієнтуватися в дійсності та приймати оціночні і поведінкові рішення, адекватні ситуації, що склалася в конкретній сфері. При цьому держава повинна забезпечувати функціонування стількох і таких каналів масової інформації і в такому розмаїтті, щоб це дозволило зробити відповідний потребам соціального суб'єкта вибір необхідних для забезпечення інформованості засобів масової інформації при забезпеченні їх доступності, відповідно, отримання необхідної масової інформації було б максимально полегшено [1; 2].

Інформаційна безпека в суспільстві визначається і тим, наскільки кожний із соціальних суб'єктів у відповідності зі своєю позицією і цілями має можливість поширювати від власного імені і в своїх інтересах масову інформацію, в тому числі створювати (засновувати або бути співзасновником) ЗМІ та мати для цього юридичні, економічні й інші можливості, щоб вільно знаходити, отримувати та компонувати інформацію. Тим самим забезпечується персональна інформаційна безпека і залучення потрібної аудиторію чи електорату [2, с. 25–27].

Література:

1. Бурич К. Л. Інформаційна безпека України у сучасному кіберпросторі / К. Л. Бурич, І.Н. Єфименко, Б. Д. Коган // Національна безпека і оборона. – 2014. – № 10. – С. 21–27.
2. Дубов Д. Підходи до формування тезаурусу у сфері кібербезпеки / Д. Дубов // Політичний менеджмент. – 2010. – № 5. – С. 19–30.